

torateloheim.org

נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום

דף זה הוא חלק מסדרה החוקרת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום (דף זה).
- נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ו: טקס הקומיון — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח
- נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש
- נספח 8ט: הצלב והמקדש

המועדים הקדושים — מה התורה ציוותה בפועל

המועדים השנתיים לא היו רק חגיגות או מפגשים תרבותיים. הם היו מקרא־יקודש שנבנו סביב **קרבת**, **זבחים**, **ביכורים**, **מעשרות** ו**דרישות טהרה** שאלהים קישר ישירות אל המקדש אשר בחר (דברים 12:5-6; 12:11; 16:2; 16:5-6). כל חג מרכזי — פסח, חג המצות, שבועות, תרועה, יום הכיפורים וסוכות — חייב את העובד להיראות לפני יהוה **במקום אשר בחר**, ולא בכל מקום שהעם יעדיף (דברים 16:16-17).

- פסח דרש שהייה/קרבת פסח יוקרב במקדש (דברים 16:5-6).

- חג המצות דרש קרבנות יום־יום, אֶשֶׁה (במדבר 19-28:17).
- חג השבועות דרש קרבנות ביכורים (דברים 2-26:1; 9-26:10).
- יום תרועה דרש קרבנות "אֶשֶׁה" (במדבר 6-29:1).
- יום הכיפורים דרש עבודת כהונה בקודש הקודשים (ויקרא 2-16:34).
- חג הסוכות דרש קרבנות יום־יום (במדבר 12-29:38).
- עצרת היום השמיני דרשה קרבנות נוספים כחלק מאותו מחזור מועדים (במדבר 35-29:38).

אלהים תיאר את המועדים בדיוק רב והדגיש שוב ושוב שהם **מועדים**, שיש לשמרם בדיוק כפי שציווה (ויקרא 23:1-2; 23:37-38). שום חלק מן המצוות הללו לא הושאר לפרשנות אישית, למנהג מקומי או להתאמה סמלית. המקום, הקרבנות, הכוהנים והמתנות — כולם היו חלק מן הציווי.

כיצד ישראל קיימה מצוות אלו בעבר

כאשר המקדש עמד, ישראל קיימה את המועדים בדיוק כפי שאלהים הורה. העם עלה לירושלים במועדים (דברים 16-17:16; לוקס 2:41-42). הם הביאו את קרבנותיהם אל הכוהנים, והכוהנים הקריבו אותם על המזבח. הם שמחו לפני יהוה במקום אשר קידש (דברים 16:11; נחמיה 8:14-18). אפילו פסח עצמו — העתיק שבכל מועדי האומה — לא יכול היה להישמר בבתים לאחר שאלהים קבע מקדש מרכזי. ניתן היה לקיימו **רק** במקום אשר שם יהוה את שמו (דברים 16:5-6).

הכתובים גם מראים מה קרה כאשר ישראל ניסתה לשמור את המועדים שלא כהלכה. כאשר ירבעם יצר ימי־חג חלופיים ומקומות חלופיים, אלהים גינה את כל המערכת שלו כחטא (מלכים א 12:31-33). כאשר העם הזניח את המקדש או התיר טומאה, המועדים עצמם נעשו בלתי־רצויים (דברי הימים ב 20-30:18; ישעיהו 1:11-15). הדפוס עקבי: **הציות דרש את המקדש**, וללא המקדש — אין ציות.

מדוע אין אפשרות לקיים את מצוות המועדים כיום

לאחר חורבן המקדש חדלה להתקיים המסגרת שנצטווה עבור המועדים. לא המועדים עצמם — התורה אינה משתנה — אלא **המרכיבים הנדרשים**:

- אין מקדש
- אין מזבח

- אין כהונה לוויית/אהרונית המשרתת כפי שנצטווה
- אין מערכת קרבנות
- אין מקום מצוה להבאת הביכורים
- אין אפשרות להקריב את שה הפסח
- אין קודש הקודשים ליום הכיפורים
- אין קרבנות יום־יום בסוכות

משום שאלהים דרש מרכיבים אלה לציות במועדים, ומשום שאי־אפשר להחליפם, להתאימם או לסמלם, **ציות אמיתי אינו אפשרי כיום**. כפי שמשה הזהיר, ישראל לא הורשתה להקריב פסח “בְּאַחַד שְׁעָרָיִךְ”, אלא רק “בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה” (דברים 6:5-16). המקום הזה אינו עומד עוד.

התורה עדיין קיימת. המועדים עדיין קיימים. אך **אמצעי הציות** אינם — הוסרו בידי אלהים עצמו (איכה 2:6-7).

טעות שמירת מועדים סמלית או מומצאת

רבים כיום מנסים “לכבד את המועדים” באמצעות שחזורים סמליים, התכנסויות קהילתיות או גרסאות מקוצרות של מצוות המקרא:

- עריכת סדר פסח ללא שה/קרבן
- קיום “חג סוכות” ללא קרבנות
- חגיגת “שבועות” ללא ביכורים המובאים אל כוהן
- יצירת “שירותי ראש חודש” שמעולם לא נצטוו בתורה
- המצאת “מועדי תרגול” או “מועדים נבואיים” כתחליפים

שום דבר מכל אלה אינו מופיע בשום מקום בכתובים. איש מישראל — לא משה, לא דוד, לא עזרא, לא ישוע ולא השליחים — לא נהג כך. שום דבר מזה אינו תואם את המצוות שנתן אלהים.

אלהים אינו מקבל קרבנות סמליים (ויקרא 3:1-10).
אלהים אינו מקבל עבודת־קודש הנעשית “בכל מקום” (דברים 12:13-14).
אלהים אינו מקבל טקסים שנוצרו מדמיון אנושי (דברים 4:2).

מועד ללא קרבנות איננו המועד המקראי.
פסח ללא שה המוקרב במקדש איננו פסח.
“יום כיפורים” ללא עבודת כהונה איננו ציור.

לחקות את החוקים הללו ללא המקדש איננו נאמנות — זו יוהרה.

המועדים ממתינים למקדש שרק אלהים יכול להשיב

התורה קוראת למועדים הללו “חקת עולם לדורותיכם” (ויקרא 23:14; 23:21; 23:31; 23:41). אין בכתובים — לא בתורה, לא בנביאים ולא בבשורות — שום ביטול לתיאור זה. ישוע עצמו אישר שאפילו אות קטנה מן התורה לא תיפול עד שיעברו השמים והארץ (מתי 5:17-18). השמים והארץ עדיין עומדים; לכן המועדים עדיין עומדים.

אך אין אפשרות לקיימם כיום מפני שאלהים הסיר:

- את המקום
- את המזבח
- את הכהונה
- את מערכת הקרבנות שהגדירה את המועדים

לכן, עד שאלהים ישיב את מה שהסיר, אנו מכבדים את המצוות הללו בכך שאנו מכירים בשלמותן — לא בכך שאנו ממציאים תחליפים סמליים. נאמנות פירושה לכבד את תכנונו של אלהים, לא לשנות אותו.